

Йордан Матеев
Отмъстителят

Дякона стисна ножа и се надвеси над жената. Беше изключително красива: като манекенка от модно списание. Ако не беше архангелът, който му нареждаше какво да прави, ако срещата им беше при други обстоятелства, сигурно щеше да се влюби в нея и да ѝ изпраща всеки ден цветя с любовни бележки в тях.

Но, уви, случаят не беше такъв. Архангелът му беше описал с ужасяващи подробности престъпленията на тази жена. Тя беше покварена до мозъка на костите си и трябваше да понесе наказанието си заради злините, които беше сторила. Небесният пратеник му беше обяснил, че сегашните ѝ мъки бяха само кратка прелюдия към вечните адави страдания, които тя щеше да понесе с божията благословия.

– Моля те... недей... – прошепна тя. Той усети нарастващата паника в нея. Потта, която се лееше от тялото ѝ. И си помисли с погнуса, че това е покварената плът на Змията.

Очите ѝ бяха изпълнени с ужас. Блузата ѝ бе разкъсана при ожесточената им схватка, която той бе спечелил почти веднага. Гърдите ѝ бяха разголени и го подлагаха на ужасно изкушение. Но гласът продължаваше да му шепти упорито, че тя е олицетворение на злото и че заслужава само... смърт. Не! Не можеше да ѝ прости и да я пусне току-така! Не, и в този живот!

– Покай се! – промълви дрезгаво и опря студеното острие на ножа до гърлото ѝ. Нека поне преди края ѝ даде възможност да изкупи поне част от греховете си. Може би Той щеше да ѝ прости милосърдно и да я допусне в Рая.

Но за негово щастие архангелът го беше предупредил навреме за коварството, което крият в себе си подобни порочни същества. Грешници, които са толкова закоравели, че за тях има само един пречистващ изход – този на Ада!

Вместо да зашепне богоугодни молитви, жената се опита да го изрита подло в слабините. При други обстоятелства сигурно би успяла, но Дякона не беше вчерашен и непогрешимият му инстинкт ѝ попречи да се спаси.

Стисна я здраво за косата, оголи още повече шията ѝ и като опитен хирург я разряза от край до край. После бързо се отдръпна, за да не го омърси нечестивата ѝ кръв. Все пак част от нея се оплиска върху него и го накара да се почувства отвратително! Като омерзен.

Падна на колене до все още гърчещата се в конвулсии грешница и отпрати гореща молитва към Него за спасението на душата ѝ. Дори в този момент, докато я гледаше как умира и кръвта ѝ изтича върху белите

чаршафи, той не забрави да ѝ прости за стореното зло.

– И нека милостивият Бог те прибере в лоното си... – шептяха страстно устните му, докато обърсваше ножа в раздраната ѝ дреха и заличаваше уликите, които биха го издали на властите и биха възпрели богоугодното му дело.

* * *

Свилен Арсов се събуди с горчив вкус в устата. Винаги след пробуждане усещането бе като след тежък махмурлук. Цялото тяло го болеше, чувстваше се изстискан и изцеден като лимон. Погледна се в огледалото и това, което видя не му хареса. Бледо лице, небръснати бузи, вяла, отпусната кожа. „Като жив труп съм“ – помисли си с погнуса и мигновено закопня за чаша силно черно кафе.

Живееше сам откакто се бяха развели с жена си. Беше се позанемарил, но това през останалата част на деня не го впечатляваше. Само при събуждане. Когато приличаше на възкръснал мъртвец. И му се повръщаше от шибания живот!

Внезапно рязък звук накара вътрешното му „аз“ да се сгърчи болезнено. Звънеше мобилният му телефон. Отговори като едва потискаше раздразнението си, че някой го притеснява в този критичен миг на релаксация. Това, което чу, вгорчи живота му окончателно.

– Дякона отново уби – беше гласът на Кръстев, помощник-детективът по делото със серийния убиец.

– Мамка му! ... Само преди три дни ни сервира труп!

– Сега пак. Отново на жена. Идваш ли?

– Да, само да си поизплакна очите...

Оперативната кола го чакаше долу. Стара, амортизирана лада. За нещо по-модерно в управлението нямаха пари, пък и никаква амбиция да изкрънкат от мизерния бюджет. В този ранен час улиците на града бяха полупразни и някак си стерилни. Сякаш се завръщаха към нов живот след преживяно бедствие. Подминаха без да спират един самотно мигащ светофар. Надуха по бул. „Владислав Варненчик“ и сетне свиха внезапно в една от преките. Шофьорът закова полицейската морга пред сивкав, безличен блок. Един от многото в карето. Само дето на петия етаж, в апартамент 18, имаше един труп. И всичко бе декорирано в червено. В кошмарния десен на смъртта!

– Нещо интересно? – попита Арсов помощникът си, ченге на средна възраст, преждевременно олияло, с торбички под очите и с поизносен костюм в бежово. Владо Кръстев изглеждаше някак не на място

сред този убийствено пурпурен декор на ужаса. Сякаш го бяха пришили в американски трилър, а го бяха лишили от лустрото на холивудски герой.

– Ето това! Този път да не забравиш да почерпиш едно!

Арсов взе топчето смачкана хартия. Беше олигавено и на пръв поглед изглеждаше безполезно, но се оказа най-изненадващо... визитка. Прочете: „*Златанов и сие*“. *Консултантска фирма*. С по-дребен шрифт бяха изписани адрес, имейл, телефонни номера. Някой си беше оставил координатите, и то къде... в устата на трупа!

– Доктор Георгиев я измъкна с пинсета – отбеляза злорадо помощникът му. – Беше натъквана почти в хранопровода... Доста се озори.

Арсов се обърса гнусливо в поизбелелите си дънки и му върна обратно вещественото доказателство. Замисли се. За последните десет дена имаха три трупа. Първата жертва бе коафьор-педераст. Намериха го разчекнат в кревата, а от ректума му стърчеше отрязания му фалос. След четири дни, на адрес, в Гръцката махала, откриха безжизненото тяло на трийсетинагодишна учителка по физическо възпитание. От вагината ѝ патологът извади смачкана банкнота с номинал от пет лева! Но за първи път попадаха на толкова явна улика. Едва ли беше случайно.

Ченгето потърка зле обръснатата си брадичка и огледа трупа. Хубава блондинка в разцвета на силите си. На не повече от 27 години. Заклана като нерез. Над главата ѝ, като при другите убийства, бе нарисувано набързо гротескно разпятие и някой бе написал под него с големи разкритвени букви – „Дякона“. Някой, който имаше проблеми с краснописа или искаше да мине за малоумен идиот.

– Как се казва?

– Десислава Милева, юристка от варненската колегия. Била е управител на фондация „Милосърдие“.

Арсов хвърли кос поглед на помощника си.

– Същата, която подпомага наркокомуните и подава ръка на лекуващите се наркомани?

– Точно тя. Да се чуди човек защо са я убили!

– Спести ми сарказма си, Владо! Днешните вестници и без това ще възнесат случая до небесата.

И все пак каква беше връзката между един моден фризьор, гимназиална учителка и млада адвокатка с перфектни цици. Защо убиецът беше избрал измежду всички потенциални жертви, именно тези, за да им отнеме живота по този особено жесток начин? Какво преследваше Дякона с тези показни убийства? Нещо му подсказваше, че едва ли става

дума само за умопобъркан маниак, жаден за слава в медиите. Някой си играеше играта, но с каква цел? И колко още накълцани трупа щеше да разследва полицията, докато мотивите на убицеца станеха известни?

– Търсят ви.

Един дългунест сержант в сива униформа му подаде радиостанцията си и се отдръпна почтително.

– Арсов, ти ли си?

Беше дрезгавият глас на шефа му, полковник Любен Пашов. Човек с патриархална външност и не дотам изискани маниери.

– На път сте да осерете всичко! – злобно заяви той и за миг Арсов си го представи с достолепните коси и мустаци, истински дядо Вазов, само че с каруцарски език. – От Министерството вече ми искаха доклад! Знаеш ли какви лайна ще се разхвърчат из цяла Варна, ако има само още едно убийство! И без това сме претоварени с работа! Искам ефективни резултати, майоре, и му мисли, ако се издъниш! Ще хвърчат не само пагони, но и пенсии! Нали не искаш на стари години да бършеш гъза на някой новобогаташ като бодигард? Разбрали ме?!

– Слушам, господин полковник.

– Тогава действай и не допускай да се пролива повече кръв!

Радиостанцията изпраща и Свилен Арсов я върна на униформения полицай.

Почувства, че някаква спотаена злоба се надига в него. Трябваше да посети някои хора, да им зададе конкретни въпроси и да получи съответните отговори. Иначе щеше да се ядоса. А последния път когато това се случи... умряха хора. Много хора!

* * *

Джиповете бяха паркирани пред офиса като две внушителни римски колесници. „Златинов и сие“ се намираше на ул. „Д-р Пискулюиев“ срещу бившите хали, които предприемчиви бизнесмени бяха преустроили в търговски център.

Млад мъж с вид на цербер беше скръстил небрежно ръце на гърдите си и се подпираше на входа на фирмата.

Арсов се приближи спокойно и го погледна право в очите.

– Трябва да говоря с шефа ти, дребен...

Охранителят го изглежда преценяващо. Мъж на около четирийсет, метър и осемдесет висок, як, с опасен блясък в очите. Жилав определено, но не и от класа. Нямаше нищо общо с хората, с които шефът му беше свикнал да разговаря по работа.

– Разкарай се, цървул – провлечено заяви бодигардът. – Докато си още цял... – засмя се просташки, самонадеяно. Обикновено с този подход караше простолюдието да се напикава от страх.

– Дребен, промий си ушите! Казах ти, че искам да разговарям с шефа ти!

– А да ме хванеш за оная работа, не искаш ли! – Мускулестият цербер посегна да го удари в лицето, но го направи нехайно, без да влага старание в действията си. Очевидно не възприемаше Арсов за достоен противник... и сбърка жестоко!

Ченгето се отдръпна едва забележимо, колкото да му разбие носа с глава. Кръвта изригна от ноздрите на охранителя и го лиши от адекватна ориентация. Сега горилата имаше само едно желание – да си разчисти сметките с нападателя, който и да беше той, и да си възвърне предишното самочувствие.

Опита се в яростта си да го сграбчи за гърлото и да го удуши с ръце. Полицаят го изрита в капачките на коленете, а когато се олюля от болка, го ритна в слабините. Съприкосновението между обувката на майора и топките на „дребния“, се изрази в такъв сърцераздирателен стон, че минувачите разтревожено се заоглеждаха.

Арсов нямаше намерение да прави панаири пред гражданството, за това побърза да се вмъкне в преддверието на сградата и остави цербера да се оправя сам с проблемите си. Ако се съдеше по страдалческата му физиономия, процесът на възстановяване щеше да му отнеме доста време.

Но едва направил две крачки, от остъклената портиерна в дясно, изскочи нов бабаит. Този път мутрата държеше ниско до хълбока си пушка-помпа, дванадесети калибър. Още не беше заредил оръжието, но Свилен Арсов нямаше желание да му даде възможност за това.

Ченгето го удари в челюстта. Бандитът изпусна пушката и се опита да заеме нещо като боксърска стойка, ала полицаят просто се наведе, взе помпата и с приклада ѝ го удари повторно в лицето.

Шурна кръв. Всичко се оплиска в червено. И тогава в коридора се появи една паникьосана млада жена, а почти веднага след нея, и мъж в скъп костюм на „Армани“.

Момичето, вероятно секретарка, истерично изпищя. Изгупаното конте вдигна умолително ръце:

– За Бога, кой сте вие?! Защо малтретирате персонала ми?!

Арсов без да бърза изпразни магазина на пушката и след това се представи с леден глас:

– Майор Арсов, от РДВР-Варна!

– Заповядайте в офиса ми – покани го изнервено паркетният лъв. – Нямахме нужда от този екшън. Хората ми имат редовни разрешителни за носене на оръжие.

Минаха през стаята на секретарката, която ги наблюдаваше боязливо.

– Аз съм Златин Златинов – представи се младият мъж, когато влязоха в просторния му, луксозно обзаведен кабинет. – Управител съм на „Златинов и сие“. Какво обичате?

– Сведения – каза сухо ченгето. – И не се ебавайте с мене, млади човече.

– Какво? – заекна Златинов, който беше само на 32, но беше свикнал вече с властта на парите.

– Казах информация! За три убийства!

– На убиец ли ви приличам? – взе се в ръце управителят. – Аз съм юрист. Специалист съм по юриспруденция. Не зная нищо за никакви убийства, господин майор!

Стиснал ядосано челюсти, Арсов отиде до вратата на кабинета му, отвори я широко и изгледа строго младата секретарка. На лявата ѝ гръд бе забодена табелка с името ѝ.

– Надя, ако обичате, вървете си! Шефът ви ви освобождава до края на работния ден!

Момичето побърза да си вземе чантичката, сетне излетя от стаята.

Ченгето тресна вратата и се върна при шокирания Златинов.

– Приятел, остави тия лигавщини за консултантската дейност! И на едно дете му е ясно, че си гангстер с бяла якичка! Знаеш защо съм дошъл и не ме карай да обръщам другия край! Целият град говори за трите убийства! Надявам се, не държиш да си следващия в списъка!

Изведнъж аристократичната броня на Златинов се пропука. В очите му се появи паника. Той страхливо погледна към ченгето. Долната му устна затрепери ужасено. Изглеждаше, че аха-аха ще заплаче като малко дете.

Арсов се зачуди на какво се дължи уплахата му, но така или иначе, психическият срив на адвоката му помагаше да си свърши работата.

– Не ме убивай! – замрънка бизнесменът. – Прати ли са те да ликвидираш мрежата, нали? Не ми отнемай живота! Ще ти платя десет пъти повече! Само ми кажи цената си!

Изведнъж майорът се досети каква е причината за тази метаморфоза. Златинов се боеше за кожата си. Бе го взел за Дякона, жестокия

сериен убиец, който сееше смърт сред близкото му обкръжение! Беше решил, че е ударил кобния му час и сега се опитваше да се откупи... Нещастният страхливец беше в ръцете му!

– Жив ще те одера! – обяви с престорена свирепост Арсов. – Имаш само един шанс да спасиш живота си!

– Моля ви, недейте... Ще ви съдействам доброволно.

– Кажете ми каква беше ролята на оня педераст, коафьорът, в цялата схема?

– Жоро Пеев разпространяваше като другите наркотици... Само че клиентите му бяха от хай лайфа. Все заможни и фини хора. Купуваха само кокаин, drogата на богатите. Плащаха без да се пазарят и бизнесът процъфтяваше във фризьорските му салони...

– А учителката по физическо възпитание?

– Същото перо! Продаваше на ученици. Зарибяваше ги и ги снабдяваше направо в училището! Смъркаха като луди! Купуваха и героин! Всякакви боклуци. Тийнейджърите не са придиричиви към отровата, която консумират...

– Чакай да отгатна! И твоята колежка, Десислава Милева, е била част от пласмента?

– О, да! Тя бе поела наркокомуните и лекуващите се наркомани, които всъщност не можеха да живеят без стъф и даваха мило и драго да си го вкарат във вените! Фондация „Милосърдие“ беше дяволски добро прикритие за цялата ни дейност! Милева беше направо златна кокошчица...

Ченгето изпсува от отвращение. Повдигаше му се от този мръсник, дето убиваше бъдещето на нацията заради жалките си амбиции за богатство! Би го застрелял на място със служебното си оръжие, ако не беше давал клетва пред Закона!

Златинов изглежда усети настроението на „госта“ си, защото се сви страхливо зад бюрото си. В очите му се четеше няма молба за пощада.

– Слушай, копелдак! – хвана го за реверите полицаят – Ти си бурмичка, болтче, бушонче в цялата тая работа! Някой ти държи чадър над главата за да тровиш децата ни! Кажете ми веднага името му, ако искате да излезеш жив от тая стая!

Бизнесменът стана жълт като паветата пред Народното събрание. И без това от обзелия го страх бе казал твърде много, ала издадеше ли и голямата акула, гушването на босилека му бе в кърпа вързано!

– Не мога! Не ме вкарвай в гроба, майоре!

– Ако не проговориш до пет секунди, лично аз ще те разстрелям!

– Ако ти кажа и твоят живот е в опасност!

Арсов го зашлеви силно през лицето. Извади служебния си пистолет, злобно освободи предпазителя и тикна дулото в устата на Златинов.

– Говори или ще те убия, твоята мамка!

Накара го да се задави от хладната стомана на оръжието и онзи се огъна.

Със сетни сили му прошушна едно име.

Име, което разтърси Арсов. И предизвика в сърцето му буря от гняв.

* * *

Дякона чу гласа на архангела за първи път под кубето на катедралата.

Беше започнал да идва тук да пали по една свещичка в памет на покойната си дъщеря. Бе потърсил утеха в милосърдието на Бог и успокоение на изтерзаната си душа в мистичния сумрак на православния храм.

Понякога седеше с часове на дървената пейка сред другите богомолци, заслушан в пеенето на свещениците. Друг път оставаше самичък и се стряскаше когато клисарят го докоснеше, за да му напомни, че затварят вече вратите на обителта.

Дидка беше единственото им дете. Няколко години след брака им, имаха проблеми със зачеването на бебето и когато вестта, че жена му най-сетне е бременна дойде, нямаше по-щастлив човек от него на света!

Следващите години бяха еуфоричен низ от радостни събития.

Дидка в забавачницата.

По-късно – ентузиасирана първокласничка!

Дидка като талантлива участничка в драмсъстава на прогимназията.

Неговата Дидка, красива и момееща се тийнейджърка, след която момчетата лудееха!

Неговата ненагледна, четиринадесетгодишна Жулиета!

И после дойде като изневиделица нещастие.

Момичето стана разсеяно, занемари се, бягаше от вкъщи и дори открадна пари.

Когато разбраха причината бяха ужасени!

Беше станала наркоманка! Не можеше да живее без отровата.

В безумието я бяха въвлекли незрялата ѝ възраст и криворазбраното приятелство. А от смъртта я делеше само една крачка!

Очите си изплакаха с майка ѝ върху гроба ѝ. Тяхното мъничко

момиченце влезе в черната земя. Завинаги. Окончателно.

Един ден, докато стоеше в полуунес сред благословената тишина на църквата, чу да му говори някой.

„Дяконе, Дяконе...“

Призрачен глас. Безтелесен стон в лишената му от всякакъв разум глава.

Така той се превърна в Дякона. Стана безпощаден ексекUTOR на нечестивите хора, събрали в себе си всички земни грехове.

Превърна се в Отмъстител, в Божие оръжие, което архангелът напращаше със своите напътствия.

И днес архангелът му нашепна едно име.

Име на човек, носещ главната вина за смъртта на неговата Дидка.

На хиляди такива нещастни деца, обречени на смърт под убийственото влияние на наркотиците.

Дякона знаеше как да постъпи с този човек.

Беше натикал банкнотата във вагината на оная безсърдечна даскалка, дете беше решила да гради благосъстоянието си върху детската смърт.

Бе отрязал члена на порочния гей-пласьор.

Бе подхвърлил важна улика на властите в устата на оная лицемерна кучка от фондацията.

Но сега...

Дякона знаеше как да постъпи с Боса на всички мръсници.

Щеше да отвори портите на Ада за него!

* * *

От три дена Арсов наблюдаваше неотлъчно къщата на големия бос.

Беше на бул. „Съборни“. Масивна стара постройка, реституирана след 1989-та и сетне продадена на новия си собственик, след като беше заплатил за нея в зелено от незаконните си спестявания.

Беше започнало да ръми, но ченгето изобщо не обръщаше внимание на времето. Цялото му внимание беше съсредоточено върху високата метална ограда с ковани орнаменти и тежката желязна порта на къщата. Усетът му на полицаи му подсказваше, че развръзката приближава. Може би още днес щеше да се случи нещо, което да завърти колелото на съдбата.

Един очукан минибус спря до тротоара. От него слезе мъж в работен гащеризон и бояджийска стълба на рамо. Лицето му бе в сянката на козирката на ниско нахлупената шапка. В лявата си ръка държеше

голяма бака с боя.

В същия момент мъжът и колата му се „скриха“ зад голямото туловище на преминаващия икарус на градския транспорт.

Когато дългият автобус най-сетне се изниза по улицата, бълвайки облаци газове през ауспуха си, майорът с тревога забеляза, че бояджията не е вече на отсрещния тротоар.

„По дяволите!“

Ченгето зарязва всякаква предпазливост и прекоси двете платна на булеварда.

Портата към добре подредения двор на къщата бе заключена с верига.

Стълбата и баката на мъжа бяха оставени до оградата с ковани орнаменти.

А той бе изчезнал яко дим!

Свилен Арсов се огледа безпомощно.

Не можеше да прескочи високата ограда, увенчана с остри шпилове.

А вратата беше заключена с катинар...

Той се вгледа ядосано във веригата. Гневно дръпна големия катинар и той... остана в ръцете му!

„Мамка му!“

Влезе бързо в двора с живия плет и покритите с плочки алеи.

Никой не го спря. Беше тихо. Самотно. И някак призрачно под пръските на дъжда. Забеляза, че в дъното на градината се мерзелееше беззникавата статуя на херувим.

Той зарязва всякакъв етикет и с бързи крачки тръгна към входа на къщата.

Масивната дъбова врата бе открената. Явно някой работеше добре с шперца.

Във вестибюла имаше вито стълбище. А на първата му площадка – няколко остъклени с матово стъкло врати.

Арсов се поколеба дали да не извика, да не предупреди за присъствието си. Но това му се стори глупаво и опасно в тази напрегната ситуация.

Изкачи колебливо стълбището като се мъчеше да се убеди, че постъпва правилно.

Пред една от вратите се чу шум.

Наостри уши.

Кръвта му се смрази, защото звукът не можеше да се сбърка с нищо

друго.

Беше сподавен стон на болка.

* * *

Дякона беше седнал върху гърдите на Боса.

Беше му отнел всякаква възможност да мърда, а на главата му беше надянал найлонов плик, стегнат със скок около врата му.

Дякона стискаше в дясната си ръка остър като бръснач щик от АК-47.

Смяташе да си „поиграе“ по-късно с тялото на жертвата, след като асфикцията приключеше.

Но засега предпочиташе да наблюдава как мръсникът бере душа.

Доставяше му огромно удоволствие да гледа как наркобаронът с ужас осъзнава, че последните мигове от живота му изтичат.

И да слуша гласа на архангела, който пееше тържествени химни на радост.

* * *

Свилен Арсов влетя в стаята с насочен пистолет.

Сцената, на която стана свидетел, спря за миг кръвообращението му.

Оплискан целия в кръв един мъж човъркаше нещо върху гърдите на друг. Нямаше излишни звуци, само съсредоточена работа с ножа. И когато убиецът погледна към него, Арсов едва не изпусна оръжието си от смайване.

Беше очаквал всичко друго, но не и това...!

Дякона го изгледа с безумни очи. Не беше на себе си от възбуда.

– Не... Няма да ми попречиш! – промълви завалено. – Аз съм отмъстителят, божието наказание...

И тръгна към ченгето. Декориран в алено, непреклонен, решен да убива.

* * *

Арсов го застреля в челото. Бърза и надяваше се, безболезнена смърт.

После изгърва пистолета и отчаяно седна на леглото до тялото на жертвата.

Погледна към Дякона, който всъщност беше... неговият колега и

помощник в разследването, Владо Кръстев!

И докато гледаше мнимия бояджия, всичко си дойде на мястото.

Смъртта преди година на единствената дъщеря на Владо, последвалата я дълбока депресия, дългите отпуски и отсъствия на колегата му, който ставаше все по-ексцентричен и вгълбен в себе си. Заболяването на съпругата му вследствие непрежалимата загуба на рожбата им и страданието... Страданието, чиито пагубни последствия никой, включително и Арсов, не беше предвидил и което през цялото време бе разяждало душата на партньора му и го беше довело до това безумие.

Владо беше способен детектив, бързо беше открил кои са виновниците за смъртта на дъщеричката му.

После любовта и съсипаното от лудостта съзнание бяха свършили останалото!

И за всичко това, и за още много злини, беше виновен този мъж, който сега лежеше, тук, до него!

Арсов се вгледа в лицето на „жертвата“.

Дори в найлоновия плик достопелието на полковник Любен Пашов, неговият началник и таен кукловод на наркобизнеса във Варна, не се губеше. Само дето сега белите му коси и буйните му патриархални мустаци бяха настръхнали от ужас и безизходица! И посинелите му устни се бореха за глътчица въздух.

Свилен Арсов го наблюдава дълго. Много след като беше издъхнал от задушаване и гърчовете на тялото му бяха затихнали. Чудеше се на човешката мерзост и ненаситна алчност, които бяха довеждали до толкова беди и гибелни нещастия. И не можеше да намери достоверно обяснение на злото.

След това измъчен и отвратен от всичко, набра номера на оперативния екип, да го повика „спешно“ на новото местопроизшествие.

КРАЙ

© 2005 Йордан Матеев

Източник: <http://bezmonitor.com>

Разказът е спечелил втора награда на традиционния конкурс за къси криминални разкази на името на „Атанас Мандаджиев“.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2044>]